Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
föredraget den 8 juli 2021 [1]

Mål C-337/20

DM,
LR
mot
Caisse régionale de Crédit agricole mutuel (CRCAM) Alpes-Provence

(begäran om förhandsavgörande från Cour de cassation (Högsta domstolen, Frankrike))

”Begäran om förhandsavgörande – Tillnärmning av lagstiftning – Direktiv 2007/64/EG – Betaltjänster på den inre marknaden – Artiklarna 58–60 – Betaltjänstanvändarens och betaltjänstleverantörens rättigheter och skyldigheter – Begreppen ’fullständig harmonisering’ och ’uttömmande harmonisering’ – Sen underrättelse om icke auktoriserade betalningstransaktioner – Betaltjänstleverantörens ansvar inför betaltjänstanvändaren som enbart regleras av direktiv 2007/64/EG – Betaltjänstleverantörens ansvar i förhållande till tredje man, såsom en borgensman – Tillämpningsområde för direktiv 2007/64/EG – Tillämpning av ett ansvarssystem som föreskrivs i nationell rätt”

I. Inledning

1. Förevarande mål gäller tolkningen av direktiv 2007/64/EG om betaltjänster [2] och närmare bestämt dess tillämpningsområde.

2. Direktivet reglerar betalningstransaktioner mellan en betaltjänstleverantör, såsom en bank, och en användare av dessa tjänster, som kan vara en privatperson eller ett företag.

3. I det nationella målet är betaltjänstleverantören även användarens borgenär; följaktligen är användaren gäldenär. De frågor som Cour de cassation (Högsta domstolen, Frankrike) har ställt syftar till att få klarhet i huruvida bestämmelserna i direktiv 2007/64 är helt harmoniserade på så sätt att medlemsstaterna inte har något handlingsutrymme med hänsyn till ansvaret för parterna i en betalningstransaktion och huruvida dessa bestämmelser påverkar förhållandet mellan en borgensman, som ställer säkerhet för gäldenärens skuld gentemot borgenären, och denne borgenär.

[1] Originalspråk: franska.

[2] Europaparlamentets och rådets direktiv av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 97/7/EG, 2002/65/EG, 2005/60/EG och 2006/48/EG samt upphävande av direktiv 97/5/EG (EUT L 319, 2007, s. 1).

4. Begäran om förhandsavgörande har framställts i ett mål mellan DM, verkställande direktör för bolaget Groupe centrale automobile SARL (nedan kallat GCA) och LR, som är borgensman för detta bolag, å ena sidan, och ett kreditinstitut, Caisse régionale de Crédit agricole mutuel (CRCAM) Alpes-Provence (nedan kallad banken), å andra sidan. Klagandena har gjort gällande att, även om ett bolag i egenskap av gäldenär, med hänsyn till bestämmelserna i direktiv 2007/64, inte längre kan kräva ansvar från ett kreditinstitut, som har genomfört betalningstransaktioner som bolaget inte auktoriserat, utgör direktivet inget hinder för att borgensmannen avseende samma omständigheter åberopar kreditinstitutets ersättningsansvar, om det är tillåtet enligt nationell rätt.

5. Min bedömning kommer att utmynna i att jag föreslår att domstolen ska slå fast att direktiv 2007/64 fullt ut reglerar betaltjänstanvändarens och dennes betaltjänstleverantörs respektive avtalsrättsliga skyldigheter och ansvar, men att direktivet inte reglerar förhållandet mellan borgensmannen och betaltjänstleverantören. Direktivet utgör nämligen inget hinder för borgensmannen att utkräva ansvar från leverantören, om det enligt nationell rätt är tillåtet, och leverantören har varit försumlig gentemot betaltjänstanvändaren genom att utföra en transaktion som inte auktoriserats av användaren, även om denne tjänstanvändare, med beaktande av nämnda direktiv, inte längre själv kan kräva sin betaltjänstleverantör på ansvar.

II. Tillämpliga bestämmelser

A. Unionsrätt

6. Skälen 4, 31 och 47 i direktiv 2007/64 har följande lydelse:

”(4) Det är … mycket viktigt att en modern och konsekvent rättslig ram för betaltjänster fastställs på gemenskapsnivå – oavsett om dessa tjänster är kompatibla eller inte med det system som härrör från finanssektorns initiativ för ett gemensamt eurobetalningsområde – och att denna är neutral och garanterar lika spelregler för samtliga betalningssystem, så att konsumenternas valfrihet upprätthålls, vilket bör innebära ett avsevärt steg framåt när det gäller kostnader för konsumenterna, säkerhet och effektivitet jämfört med befintliga nationella system.

…

(31) För att minska riskerna med och konsekvenserna av icke auktoriserade eller felaktigt utförda betalningstransaktioner bör betaltjänstanvändaren så snart som möjligt informera betaltjänstleverantören om alla invändningar vad gäller påstått icke auktoriserade eller felaktigt genomförda betalningstransaktioner, under förutsättning att betaltjänstleverantören har uppfyllt sin informationsskyldighet enligt detta direktiv. Om tidsfristen för att underrätta betaltjänstleverantören respekteras av betaltjänstanvändaren, bör denne ha möjlighet att föra talan inom de preskriptionstider som föreskrivs i den nationella lagstiftningen. Detta direktiv bör inte påverka andra tvister mellan betaltjänstanvändare och betaltjänstleverantörer.

…

(47) Betalarens betaltjänstleverantör bör ha ansvaret för att betalningar utförs korrekt, särskilt vad gäller betalning av hela betalningstransaktionens belopp och tiden för utförandet, samt fullt ansvar, om andra parter i betalningskedjan fram till betalningsmottagarens konto eventuellt inte agerar på rätt sätt. Det följer av detta ansvar att betalarens betaltjänstleverantör, när hela beloppet inte krediteras betalningsmottagarens betaltjänstleverantör, bör korrigera betalningstransaktionen eller utan onödigt dröjsmål omedelbart återbetala den berörda delen av transaktionsbeloppet till betalaren, utan att detta påverkar eventuella andra anspråk som kan komma att ställas enligt nationell lagstiftning. Detta direktiv bör endast gälla skyldigheter och ansvar enligt avtalet mellan betaltjänstanvändaren och dennes betaltjänstleverantör … .”

7. Artikel 4 i detta direktiv har följande lydelse:

”I detta direktiv gäller följande definitioner:

…

7. betalare: en fysisk eller juridisk person som är betalkontoinnehavare och som godkänner en betalningsorder från detta betalkonto eller, om det inte finns något betalkonto: en fysisk eller juridisk person som lämnar en betalningsorder.

…

10. betaltjänstanvändare: en fysisk eller juridisk person som utnyttjar en betaltjänst i egenskap av antingen betalare eller betalningsmottagare eller i båda dessa egenskaper.

…”

8. I artikel 51.1 i nämnda direktiv föreskrivs följande:

”Om betaltjänstanvändaren inte är konsument, får parterna avtala om att artiklarna 52.1 och 54.3 samt artiklarna 59, 61, 62, 63, 66 och 75 helt eller delvis inte ska tillämpas. Parterna får även avtala om en annan tidsfrist än den som fastställs i artikel 58.”

9. I artikel 58 i samma direktiv föreskrivs följande:

”Betaltjänstanvändaren ska få rättelse av betaltjänstleverantörens sida endast om han, när han får kännedom om icke auktoriserade eller felaktigt utförda betalningstransaktioner som ger upphov till en fordran även sådan som följer av artikel 75, underrättar sin betaltjänstleverantör utan onödigt dröjsmål och senast 13 månader efter debiteringsdagen, utom, i förekommande fall, om betaltjänstleverantören varken har lämnat information om betalningstransaktionen eller gjort informationen tillgänglig i enlighet med avdelning III.”

10. Artikel 59.1 i direktiv 2007/64 har följande lydelse:

”Om en betaltjänstanvändare nekar till att ha auktoriserat en genomförd betalningstransaktion eller hävdar att betalningstransaktionen inte har genomförts på korrekt sätt, ska medlemsstaterna kräva att hans betaltjänstleverantör ska kunna styrka att betalningstransaktionen autentiserats, registrerats korrekt, kontoförts och inte påverkats av ett tekniskt fel eller någon annan bristfällighet.”

11. I artikel 60 i detta direktiv föreskrivs följande:

”1. Vid icke auktoriserade betalningstransaktioner ska medlemsstaterna, utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 58, se till att betalarens betaltjänstleverantör omedelbart betalar tillbaka beloppet för den icke auktoriserade betalningstransaktionen till betalaren och i tillämpliga fall återställa det debiterade betalkontots kontoställning till den som skulle ha förelegat om den icke auktoriserade betalningstransaktionen inte hade ägt rum.

2. Ytterligare ekonomisk ersättning får fastställas i enlighet med tillämplig lag för det avtal som ingåtts mellan betalaren och hans betaltjänstleverantör.”

12. I artikel 75.1 första och andra styckena i nämnda direktiv föreskrivs följande:

”Om en betalningsorder har initierats av betalaren, ska dennes betaltjänstleverantör inför betalaren ansvara för att betalningstransaktionen genomförs korrekt, utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 58, artikel 74.2 och 74.3 och artikel 78 om han inte för betalaren och i förekommande fall betalningsmottagarens betaltjänstleverantör kan styrka att betalningsmottagarens betaltjänstleverantör har mottagit betalningstransaktionens belopp i enlighet med artikel 69.1, i vilket fall betalningsmottagarens betaltjänstleverantör ska vara ansvarig inför betalningsmottagaren för att betalningstransaktionen genomförs korrekt.

Om betalarens betaltjänstleverantör är ansvarig enligt det första stycket ska denne utan onödigt dröjsmål återbetala beloppet av den icke genomförda eller bristfälliga betalningstransaktionen till betalaren och i förekommande fall återställa det debiterade betalkontots kontoställning till den som skulle ha förelegat om den bristfälligt genomförda betalningstransaktionen inte hade ägt rum.”

13. I artikel 86.1 i direktivet föreskrivs följande:

”Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 30.2, 33, 34.2, 45.6, 47.3, 48.3, 51.2, 52.3, 53.2, 61.3, 72 och 88 får medlemsstaterna i den mån detta direktiv innehåller harmoniserade bestämmelser inte behålla eller införa andra bestämmelser än de som föreskrivs i detta direktiv.”

14. Direktiv 2007/64 har ersatts av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv [2007/64]. [3]

15. Artikel 71.1, artikel 72.1 första stycket, artikel 73.1, artikel 89.1 och artikel 107.1 i direktiv 2015/2366 motsvarar huvudsakligen artikel 58, artikel 59.1, artikel 60, artikel 75.1 första och andra styckena respektive artikel 86.1 i direktiv 2007/64. [4]

[3] EUT L 337, 2015, s. 35.

[4] Det är emellertid ostridigt mellan parterna att direktiv 2015/2366 inte är tillämpligt i tiden (*ratione temporis*) i förevarande mål.

B. Fransk rätt

16. Bestämmelserna i direktiv 2007/64, såsom de har införlivats i fransk rätt, återfinns i Code monétaire et financier (penning- och finanslagen), i dess lydelse enligt beslut nr 2009–866 av den 15 juli 2009 om villkoren för tillhandahållande av betaltjänster och om inrättande av betalningsinstitut (JORF av den 16 juli 2009, text nr 13) (nedan kallad penning- och finanslagen).

17. I artikel L. 133–18 i penning- och finanslagen, genom vilken artikel 60 i direktiv 2007/64 har införlivats, föreskrivs följande:

”Om användaren har informerat om en icke auktoriserad betalningstransaktion på de villkor som anges i artikel L. 133–24, ska betalarens betaltjänstleverantör omedelbart betala tillbaka beloppet för den icke auktoriserade betalningstransaktionen till betalaren och i tillämpligt fall återställa det debiterade kontots kontoställning till den som skulle ha förelegat om den icke auktoriserade betalningstransaktionen inte hade ägt rum.

Betalaren och dennes betaltjänstleverantör kan avtala om ytterligare ersättning.”

18. Genom artikel L. 133–23 i penning- och finanslagen har artikel 59 i direktiv 2007/64 införlivats.

19. Artikel L. 133–24 i penning- och finanslagen, genom vilken artikel 58 i direktiv 2007/64 har införlivats, har följande lydelse:

”Betaltjänstanvändaren ska utan dröjsmål underrätta sin betaltjänstleverantör, och senast 13 månader efter debiteringsdagen, vid äventyr av preskription, utom om betaltjänstleverantören varken har lämnat honom information om betalningstransaktionen eller gjort informationen tillgänglig i enlighet med kapitel IV i avdelning 1 i del III.

Utom i de fall då användaren är en fysisk person som handlar för ändamål som inte är yrkesmässigt, får parterna besluta att avstå från bestämmelserna i denna artikel.”

20. Artikel 1147 i code civil (civillagen) har följande lydelse:

”En gäldenär är skyldig att utge skadestånd antingen då han inte har uppfyllt sin förpliktelse eller då han har dröjt med uppfyllelsen därav, såvida han inte visar att den uteblivna uppfyllelsen beror på en omständighet som han inte kan lastas för och han inte har handlat i ond tro.”

21. I artikel 2313 i code civil (civillagen) föreskrivs följande:

”Borgensmannen kan gentemot borgenären göra gällande alla de undantag som tillhör huvudgäldenären och som är hänförliga till skulden.

Den kan dock inte göra gällande undantag som är rent personliga för gäldenären.”

III. Målet vid den nationella domstolen, tolkningsfrågorna och förfarandet vid domstolen

22. Den 22 december 2008 beviljade banken GCA en checkräkningskredit, som garanterades genom LR:s solidariska borgensåtagande.

23. Efter att ha sagt upp denna kredit krävde banken LR på betalning, i egenskap av borgensman. LR gjorde gällande att banken begått ett fel när banken utfört icke auktoriserade överföringar till tredje man och att beloppet för dessa överföringar skulle dras av från de belopp som banken krävde av LR.

24. Med stöd av artikel L. 133–24 i penning- och finanslagen, genom vilken artikel 58 i direktiv 2007/64 införlivats, fann Cour d'appel d'Aix-en-Provence (Appellationsdomstolen i Aix-en-Provence, Frankrike) att LR:s invändningar inte kunde tas upp till prövning, eftersom den i denna bestämmelse fastställda frist på 13 månader för att bestrida de omtvistade överföringarna hade löpt ut innan invändningarna gjordes och den rätten således gått förlorad.

25. LR och verkställande direktören för GCA, DM, har i sitt överklagande till Cour de cassation (Högsta domstolen) medgett att fristen på 13 månader har löpt ut. De har emellertid gjort gällande att denna bestämmelse i penning- och finanslagen inte utgör hinder för att banken åläggs allmänt ersättningsansvar i enlighet med artikel 1147 i civillagen, när banken har åsidosatt sin omsorgsplikt.

26. Enligt LR och DM utgör den omständigheten att överföringarna i fråga har utförts av banken utan auktorisation från GCA ett avtalsbrott som det ska utgå ersättning för med stöd av artikel 1147 i civillagen.

27. Den hänskjutande domstolen har preciserat att enligt nationell rätt kan borgensmannen gentemot borgenären göra gällande alla undantag som avser huvudgäldenären och som utgör en oskiljaktig del av skulden, bland annat kvittning av det belopp som borgenären kräver av huvudgäldenären. Den hänskjutande domstolen har tillagt att denna regel kan tillämpas när borgenären har gjort sig skyldig till ett skadeståndsgrundande fel gentemot huvudgäldenären och följaktligen ålägger den förre att betala ersättning jämte ränta till den senare för den skada som har lidits.

28. Den hänskjutande domstolen har vidare understrukit att det följer av artikel 1147 i civillagen att varje bristande uppfyllelse av en avtalsenlig förpliktelse som har orsakat borgenären skada, medför en skadeståndsskyldighet för gäldenären.

29. Den hänskjutande domstolen vill emellertid få klarhet i huruvida borgensmannen kan stödja sig på allmänna regler för ersättningsansvar i avtalsrättsliga förhållanden, med hänsyn till de ersättningsregler som föreskrivs i direktiv 2007/64 och som har införlivats i penning- och finanslagen.

30. Mot denna bakgrund beslutade Cour de cassation (Högsta domstolen) att förklara målet vilande och hänskjuta följande tolkningsfrågor till EU-domstolen:

”1) Ska artikel 58 i [direktiv 2007/64] tolkas så, att den inrättar ett ansvarssystem för icke auktoriserade eller felaktigt utförda betalningstransaktioner från betaltjänstleverantörens sida, som utesluter all allmän talan om civilrättsligt ersättningsansvar avseende samma faktiska omständigheter om att leverantören inte har uppfyllt sina skyldigheter enligt nationell rätt, i synnerhet när betaltjänstanvändaren inte har underrättat betaltjänstleverantören om att betalningstransaktionen inte har varit auktoriserad eller utförts felaktigt inom 13 månader från debiteringsdagen?

2) Om den första frågan besvaras jakande, utgör då samma artikel hinder mot att betalningsanvändarens borgensman, avseende samma faktiska omständigheter, kräver att betaltjänstleverantören, som är mottagare av borgen, åläggs ett civilrättsligt ersättningsansvar, för att bestrida beloppet för de skulder för vilka borgensmannen är garant?”

31. Begäran om förhandsavgörande är daterad den 16 juli 2020 och inkom till domstolens kansli den 23 juli 2020.

32. Den franska, den tjeckiska och den italienska regeringen samt Europeiska kommissionen har inkommit med skriftliga yttranden och även skriftligen besvarat de frågor som domstolen ställt den 8 mars 2021.

IV. Bedömning

33. Den hänskjutande domstolen har genom sin begäran om förhandsavgörande bett EU-domstolen att klargöra förhållandet mellan det ansvarssystem för betaltjänstleverantörer som inrättats genom artiklarna 58–60 i direktiv 2007/64 och det system för allmänt civilrättsligt ersättningsansvar som föreskrivs i nationell rätt. Den hänskjutande domstolen vill närmare bestämt få klarhet i, för det första, huruvida artikel 60 i direktiv 2007/64, jämförd med artiklarna 58 och 59 i samma direktiv, utgör hinder för att väcka talan mot en betaltjänstleverantör med stöd av allmänna bestämmelser om avtalsrättsligt ansvar, bland annat när preskriptionsfristen för att informera om en icke auktoriserad transaktion [5] har löpt ut (den första tolkningsfrågan) och, för det andra, huruvida samma sak gäller när en sådan ansvarstalan väcks av en tredje man, det vill säga användarens borgensman (den andra tolkningsfrågan).

34. För att besvara den hänskjutande domstolens frågor anser jag att det är lämpligt att förklara det ansvarssystem som införts genom direktiv 2007/64, särskilt i artiklarna 58–60, och fastställa huruvida ett konkurrerande ansvarssystem kan tillämpas, innan jag undersöker huruvida tredje man, såsom tjänsteanvändarens borgensman, har rätt att göra gällande ansvar för betaltjänstleverantören på grundval av detta konkurrerande system.

A. Ansvarssystem som inrättats för tjänsteleverantören genom direktiv 2007/64 (den första tolkningsfrågan)

35. Den hänskjutande domstolen har ställt den första tolkningsfrågan för att få klarhet i huruvida det ansvarssystem för betaltjänstleverantören som inrättats genom direktiv 2007/64, vad gäller icke auktoriserade betalningstransaktioner, utesluter en allmän talan om civilrättsligt ansvar som väckts på grund av att leverantören inte har uppfyllt sina skyldigheter enligt nationell rätt avseende samma omständigheter.

36. Den franska och den tjeckiska regeringen samt kommissionen har gjort gällande att det ansvarssystem som införts genom direktiv 2007/64 inte gör det möjligt att tillämpa ett system med allmänt avtalsrättsligt ansvar för samma transaktioner. Den italienska regeringen anser däremot att de båda ansvarssystemen samexisterar.

[5] Jag vill understryka att även om den hänskjutande domstolen i sina frågor nämner såväl icke auktoriserade transaktioner som felaktigt utförda transaktioner, avser det nationella målet en icke auktoriserad transaktion. Samtidigt som jag vid behov analyserar de bestämmelser i direktiv 2007/64 som avser de två typerna av transaktioner, föreslår jag att domstolen ska besvara tolkningsfrågorna endast såvitt avser icke auktoriserade transaktioner.

37. Efter en analys som grundar sig på ordalydelsen i artiklarna 58–60 i direktiv 2007/64, och det sammanhang i vilket dessa bestämmelser ingår samt mot bakgrund av direktivets syften, [6] anser jag att det system för betaltjänstleverantörens ansvar gentemot betaltjänstanvändaren vad gäller icke auktoriserade transaktioner, som införts genom direktivet, är föremål för en fullständig harmonisering, således utesluter detta system alla konkurrerande ansvarssystem.

38. Vad för det första gäller *ordalydelsen* i artiklarna 58 och 60 i direktiv 2007/64, konstaterar jag att det genom artikel 58 införs en allmän skyldighet att informera om varje icke auktoriserad eller felaktigt utförd transaktion, eftersom tjänsteanvändaren endast kan få rättelse av en icke auktoriserad eller felaktigt utförd transaktion om vederbörande underrättar sin tjänsteleverantör om en sådan transaktion, varvid detta meddelande ska lämnas senast 13 månader efter motsvarande debiteringsdag.

39. Artikel 60 i direktivet avser specifikt betaltjänstleverantörens ansvar för icke auktoriserade betalningstransaktioner. [7] I punkt 1 i artikeln föreskrivs att vid icke auktoriserade betalningstransaktioner ska medlemsstaterna, *utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 58*, se till att betalarens betaltjänstleverantör omedelbart betalar tillbaka beloppet för en icke auktoriserad betalningstransaktionen till betalaren.

40. Uttrycket ”utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 58” i artikel 60 i direktiv 2007/64 innebär att artikel 58 i direktivet inte får åsidosättas. Av detta följer enligt min mening att leverantörens ansvar för en icke auktoriserad transaktion är beroende av att tjänsteanvändaren iakttar det underrättelseförfarande som föreskrivs i artikel 58 i direktivet inom tidsfristen på 13 månader efter debiteringsdagen.

41. I skäl 31 i direktiv 2007/64 framhålls att det är fråga om ett villkor genom att det anges att *om* tidsfristen för att underrätta betaltjänstleverantören respekteras av betaltjänstanvändaren, bör denne ha möjlighet att föra talan om att betalningen var icke auktoriserad.

42. En jämförelse av dessa bestämmelser leder således till slutsatsen att en tjänsteanvändare som inte inom 13 månader från debiteringsdagen informerar om en icke auktoriserad transaktion till sin tjänsteleverantör inte kan utkräva ansvar av denne, [8] inte heller på grundval av allmänna rättsregler, och följaktligen inte kan erhålla återbetalning av den icke auktoriserade transaktionen. [9]

43. Denna tolkning stöds av bestämmelsernas *sammanhang*, inbegripet deras ”yttre” sammanhang, det vill säga förarbetena, och deras ”interna” eller systematiska sammanhang, det vill säga deras samspel med övriga bestämmelser i direktiv 2007/64 beaktat i dess helhet. [10]

6 Se, bland annat, dom av den 11 april 2019, Mediterranean Shipping Company (Portugal) – Agentes de Navegação (C-295/18, EU:C:2019:320, punkt 36).

7 Tjänsteleverantörens ansvar för en transaktion som genomförts bristfälligt eller inte genomförts framgår av artikel 75 i direktiv 2007/64.

8 Denna tidsfrist gäller bara om betaltjänstleverantören har lämnat erforderlig information eller gjort erforderlig information tillgänglig. Se artikel 58 *in fine* i direktiv 2007/64 och punkterna 83–85 i detta förslag till avgörande.

9 En motsatt tolkning, såsom den italienska regeringen har föreslagit, kan enligt min mening inte godtas. Enligt den italienska regering innebär tillämpningsområdet för respektive artikel 58 och 60 i direktiv 2007/64 att det å ena sidan finns ett system för rättelse av en betalningstransaktion (inom vilket fristen på 13 månader endast är relevant) och å andra sidan ett allmänt ansvarssystem för en icke auktoriserad transaktion (utan tidsbegränsning), vilka kompletteras av varandra.

10 Beträffande den kontextuella tolkningen och hänsyn till det ”inre” och ”yttre” sammanhanget av unionsbestämmelser, se Lenaerts, K., och Gutiérrez-Fons, J., Les méthodes d’interprétation de la Cour de justice de l’Union européenne, Bruylant, 2021.

44. *För det första* framgår det av förarbetena att kommissionens ursprungliga förslag [11] inte föreskrev någon tidsfrist för tjänsteanvändaren att informera om en icke auktoriserad transaktion, motsvarande den tidsfrist som finns i artikel 58 i direktiv 2007/64. Det framgick endast att om betalarna får kännedom om obehöriga transaktioner, felaktigheter eller andra oegentligheter i utbetalningarna, ska de utan oskäligt dröjsmål underrätta sina tillhandahållare av betaltjänster om detta. Vad gäller artikeln om betaltjänstleverantörens ansvar, vilken motsvarar artikel 60 i direktivet, hänvisade den inte till denna underrättelseskyldighet.

45. Införandet av en enhetlig preskriptionsfrist framstod emellertid snabbt som nödvändigt för att garantera rättssäkerheten för betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören i händelse av en icke auktoriserad eller felaktigt utförd betalningstransaktion. Detta framgår av de olika förslagen från rådet [12], Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande [13] såväl som Europaparlamentets betänkande [14] och de olika parlamentsutskottens yttranden [15]. Alla dessa institutioner och organ, som deltog i utarbetandet av direktiv 2007/64, hänvisade till behovet av att säkerställa en sådan rättssäkerhet och att, för detta ändamål, bestämma att betalningstransaktionen blir slutlig efter denna tidsfrists utgång [16].

46. Under lagstiftningsprocessen [17] föreslogs bland annat att det i samma artikel som betaltjänstleverantörens ansvar även skulle införas ett *villkor* för användaren av dessa tjänster att på förhand och inom en tidsfrist underrätta sin leverantör om att den inte har auktoriserat en eller flera betalningstransaktioner. Lagstiftaren valde slutligen att införa denna underrättelseskyldighet i en särskild bestämmelse, nämligen artikel 58 i direktiv 2007/64, i vilken det fastställs en frist på 13 månader, och att i bestämmelsen om betaltjänstleverantörens ansvar, det vill säga artikel 60 i direktivet, föreskriva en uttrycklig hänvisning till denna skyldighet.

47. Kopplingen mellan betaltjänstleverantörens ansvar och betaltjänstanvändarens iakttagande av tidsfristen har således tydligt fastställts av lagstiftaren, vilket innebär att betaltjänstanvändaren vid utgången av denna frist inte längre kan utkräva ansvar av sin tjänsteleverantör vid en icke auktoriserad transaktion.

[11] Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv av den 1 december 2005, ”Om genomförande av gemenskapens Lissabonprogram - Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 97/7/EG, 2000/12/EG och 2002/65/EG” (KOM(2005) 603 slutlig, nedan kallat förslaget till direktiv). Se särskilt artiklarna 45 och 49 i detta förslag.

[12] Se bland annat förslag från ordförandeskapet för Europeiska unionens råd av den 15 juni 2006 (Interinstitutionellt ärende: 2005/0245 (COD), 8623/06ADD 2.

[13] Yttrande av den 13 september 2006 om ”Genomförande av gemenskapens Lissabonprogram - Förslag till Europaparlamentets och Rådets direktiv om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 97/7/EG, 2000/12/EG och 2002/65/EG” (KOM(2005) 603). Se, bland annat, punkt 4.7 i yttrandet, där det föreslås att det ska fastställas ett tydligt samband mellan ett omedelbart klagomål vid icke auktoriserade betalningar och införandet av en tidsfrist på ett år för att kräva återbetalning av icke auktoriserade betalningar.

[14] Se betänkandet av den 20 september 2006 om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 97/1/EG, 2000/12/EG och 2002/65/EG (KOM(2005) 603 – C6–0411/2005 – 2005/0245(COD) slutlig A6–0298/2006 (särskilt ändringsförslag nr 239)).

[15] Se ändringsförslag nr 66 i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydds yttrande till utskottet för ekonomi och valutafrågor om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 97/7/EG, 2000/12/EG och 2002/65/EG (KOM(2005) 603 – C6–0411/2005 – 2005/0245(COD)).

[16] Det ska påpekas att även om dessa institutioner och organ var överens om att införa en preskriptionsfrist, föreslog de olika frister mellan 6 månader och två år. Konsensus nåddes för en frist på 13 månader som infördes i direktiv 2007/64 och som för övrigt bibehållits i det nya direktivet 2015/2366.

[17] Se rådets kompromisstext av den 30 augusti 2006, artikel 47a, alternativ 1.

48. *För det andra* talar det *”interna” eller systematiska sammanhanget* som artiklarna 58 och 60 i direktiv 2007/64 ingår i i denna riktning. Det framgår även att den harmonisering som unionslagstiftaren har föreskrivit på det område som omfattas av dessa artiklar är fullständig och inte gör det möjligt att anta andra bestämmelser än dem som unionslagstiftaren har antagit.

49. Jag vill först och främst påpeka att direktiv 2007/64 föreskriver ett ansvarssystem mellan betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören som omfattar såväl icke auktoriserade betalningstransaktioner (särskilt artiklarna 58–60) som transaktioner som genomförts felaktigt eller bristfälligt (särskilt artikel 75).

50. I samtliga dessa fall är betalningsanvändarens underrättelseskyldighet inom 13 månader enligt artikel 58 i direktiv 2007/64 av avgörande betydelse. Jag har visat detta när det gäller icke auktoriserade transaktioner. För det fall transaktioner utförs felaktigt eller bristfälligt, vill jag påpeka att det i artikel 75 i direktiv 2007/64, som motsvarar detta direktivs artikel 60, innehåller en liknande hänvisning till artikel 58, genom att det anges att leverantören är ansvarig ”utan att det påverkar tillämpningen av artikel 58”. I skäl 31 i direktivet bekräftas att underrättelseskyldigheten gäller såväl icke auktoriserade som felaktigt utförda transaktioner och att det för att betaltjänstleverantören ska ådra sig ansvar för betalningstransaktioner som genomförts bristfälligt krävs att underrättelsefristen har iakttagits.

51. När det gäller såväl icke auktoriserade som felaktigt utförda transaktioner föreskrivs det vidare i artikel 59 i direktiv 2007/64, vad gäller bevisbördan, att det ankommer på betaltjänstleverantören att visa att transaktionen har autentiserats, registrerats korrekt och kontoförts.

52. Jag vill understryka att artikel 59 innebär en omvänd bevisbörda genom att bevisbördan läggs på betaltjänstleverantören och inte på den som gör gällande att det föreligger en icke auktoriserad transaktion, det vill säga betaltjänstanvändaren. Det innebär att leverantören under 13 månader i princip är skyldig att automatiskt och omedelbart återbetala den transaktion som användaren inte har auktoriserat. [18]

53. Unionslagstiftaren har således inrättat ett ansvarssystem som vilar på tre väsentliga delar och som är förbundna med varandra, nämligen betaltjänstanvändarens underrättelseskyldighet, som framgår av artikel 58 i direktiv 2007/64, bevisbördan för betaltjänstleverantören, som är fastställt i artikel 59 i direktivet, och slutligen, i avsaknad av bevis, leverantörens ansvar i enlighet med artiklarna 60 och 75 i direktivet, beroende på om transaktionen är icke auktoriserad, icke genomförd eller bristfälligt genomförd.

54. Det framgår av dessa bestämmelser att detta ansvarssystem för betaltjänstleverantören gentemot betaltjänstanvändaren utgör ett harmoniserat system. I artikel 86.1 i direktiv 2007/64 anges i detta hänseende att ”medlemsstaterna [får] i den mån detta direktiv innehåller harmoniserade bestämmelser inte behålla eller införa andra bestämmelser än de som föreskrivs i detta direktiv”. Enligt artikelns rubrik ska denna *harmonisering* betraktas som *fullständig*. För att skilja mellan harmoniserade bestämmelser och dem som inte är det, ska det understrykas att artikel 86 innehåller en uppräkning av de bestämmelser i direktiv 2007/64 som ger medlemsstaterna ett visst handlingsutrymme. Det ska emellertid påpekas att denna uppräkning varken innehåller artiklarna 58–60 eller artiklarna 74–78.

[18] Det ska emellertid påpekas att enligt artikel 51 i direktiv 2007/64 om betaltjänstanvändaren inte är konsument, får parterna föreskriva att artikel 59, som är till fördel för användaren, inte ska tillämpas. De får även avtala om en annan tidsfrist än den som fastställs i artikel 58 Direkt.

55. Av detta drar jag slutsatsen att andra nationella bestämmelser, som avviker från bestämmelserna i artiklarna 58–60, i vilka det föreskrivs en möjlighet att göra gällande betaltjänstleverantörens ansvar gentemot betaltjänstanvändaren trots att användaren inte har underrättat sin tjänsteleverantör inom 13 månader från den icke auktoriserade debiteringen, skulle strida mot det ansvarssystem som föreskrivs i artiklarna 58–60 och strida mot den fullständiga harmonisering som den medför.

56. Jag kan således inte ansluta mig till den italienska regeringens ståndpunkt om att det system som införts genom direktiv 2007/64 kan kompletteras med ett nationellt system för allmänt ersättningsansvar i avtalsförhållanden, där betaltjänstleverantören har ett ansvar för tjänstanvändaren, oberoende om denne användaren har överskridit fristen för att informera om en icke auktoriserad transaktion, som är fastställd i artikel 58 i direktivet.

57. Målen med direktiv 2007/64 ger stöd för en sådan tolkning.

58. Såsom framgår av skälen 1–5 i direktivet har unionslagstiftaren sökt skapa en inre marknad för betaltjänster genom att ersätta de 27 befintliga nationella systemen, vars samexistens ledde till osäkerhet och innebar en brist på rättslig säkerhet, med harmoniserade rättsliga bestämmelser som definierar betaltjänstanvändarnas och betaltjänstleverantörernas rättigheter och skyldigheter.

59. Det följer av ovanstående analys att det harmoniserade ansvarssystemet för icke auktoriserade eller felaktigt utförda transaktioner som införts genom direktiv 2007/64 bara kan existera sida vida med ett annat ansvarssystem enligt nationell rätt som vilar på samma faktiska omständigheter och grunder, förutsatt att det inte påverkar det system som införts genom detta direktiv och inte äventyrar direktivets syften eller ändamålsenliga verkan.[19] Ett alternativt ansvarssystem som gör det möjligt för en tjänstanvändare att kräva sin tjänsteleverantör på ansvar för en icke auktoriserad transaktion, även om användaren inte har hållit sig inom fristen på 13 månader för underrättelse om transaktionen, är inte förenligt med direktiv 2007/64.

60. Följaktligen föreslår jag att domstolen på den första frågan ska svara att artiklarna 58 och 60 i direktiv 2007/64 ska tolkas så, att de för icke auktoriserade betalningstransaktioner inför ett ansvarssystem för betaltjänstleverantören gentemot användaren av dessa tjänster, som utesluter alla andra ansvarssystem som grundar sig på att denna leverantör inte uppfyller sina skyldigheter till följd av dessa transaktioner, vilket innebär att en betaltjänstanvändare som inte har uppfyllt sin underrättelseskyldighet inom 13 månader från den icke auktoriserade debiteringen inte längre kan kräva ansvar från betaltjänstleverantören.

B. Det system som är tillämpligt på borgensmannen (den andra tolkningsfrågan)

61. Den hänskjutande domstolen har ställt den andra tolkningsfrågan för att få klarhet i huruvida artiklarna 58–60 i direktiv 2007/64, när betaltjänstanvändaren, på grund av underlåtenhet att följa underrättelsefristen om en icke auktoriserad transaktion, inte längre har möjlighet att väcka talan om civilrättsligt ansvar mot tjänsteleverantören med stöd av att leverantörens underlåtenhet att uppfylla sina skyldigheter i samband med transaktionen, även utgör hinder för användarens

[19] Se, beträffande tillverkarens ansvar som följer av produkter med säkerhetsbrister, dom av den 21 december 2011, Dutrueux (C-495/10, EU:C:2011:869, punkterna 29 och 30).

borgensman att med stöd av samma faktiska omständigheter åberopa att denne leverantör, som är mottagare av borgen, har ett civilrättsligt ersättningsansvar, i syfte att bestrida borgensåtagandets storlek enligt nationell rätt.

62. Medan den franska och den tjeckiska regeringen anser att den underrättelsefrist som enligt artikel 58 i direktiv 2007/64 är tillämplig på tjänsteanvändaren även kan göras gällande mot dennes borgensman, har kommissionen däremot hävdat att borgensmannen inte omfattas av tillämpningsområdet för artikel 58 och följaktligen inte heller av det ansvarssystem som inrättats genom detta direktiv för icke auktoriserade transaktioner, vilket innebär att borgensmannen kan kräva ersättning av tjänsteleverantören med stöd av allmänna regler som föreskrivs i nationell rätt.

63. I min bedömning nedan kommer jag att visa att även om det ansvarssystem för tjänsteleverantören gentemot användaren av dessa tjänster som införts genom direktiv 2007/64 är föremål för en fullständig harmonisering, omfattar detta system emellertid inte borgensmannen.

64. Jag kommer att inleda med några anmärkningar om borgensmannen och borgensförbindelsen.

65. *Borgensmannen* ska garantera borgenären betalning av vad gäldenären kan bli skyldig denne på grund av borgensåtagandet, det vill säga gäldenärens skuld till borgenären. Borgensmannen är under inga omständigheter förpliktad att betala mer än gäldenärens skuld. [20] *Borgensförbindelsen* är ett avtal där borgensmannen tar på sig att betala denna skuld till borgenären, om gäldenären inte gör det. [21] Detta avtal är till sin natur underordnad den säkerställda förpliktelsen. [22] Det skiljer sig också från det avtal som gäldenären och borgenären ingått. Borgensmannen utgör således en tredje man i förhållande till det avtal som binder gäldenären till dennes borgenär.

66. Det finns många variationer av borgensförbindelser. I avsaknad av harmonisering på området är dessa avtal underkastade medlemsstaternas nationella lagstiftning, vilka kan avvika från varandra på väsentliga punkter. [23] Borgensmannens förpliktelser kan i övrigt variera mycket i de olika borgensförbindelserna och skilja sig från dem som gäller huvudgäldenären utan att det berör de förpliktelser som gäldenären har gentemot borgenären. Borgensmannen kan således åta sig att säkerställa hela huvudgäldenärens skuld eller endast en del av denna och bindningstiden kan begränsas i förhållande till löptiden för det avtal som binder gäldenären till dennes borgenär. Dessutom kan den tidpunkt då borgen förfaller till betalning skilja sig från, men inte ligga före, det datum då skulden ska betalas och borgensförbindelsen kan vara underkastad en annan lag än den som är tillämplig på huvudskulden.

67. I det nationella målet ingick banken, i egenskap av borgenär, ett avtal med gäldenären, GCA, om öppning av en checkräkningskredit för bolaget, som gjorde det möjligt för det att övertrassera bankkontot i fråga. Banken har dessutom ingått en borgensförbindelse med LR för att solidariskt svara för GCA:s eventuella skuld gentemot banken.

[20] Se Simler, P., JurisClasseur Civil Code, fasc.30: Cautionnement – Étendue, 1.12.2019.

[21] Se Simler, P., JurisClasseur Civil Code, Synthèse – Cautionnement – Caractères généraux et conditions d'efficacité, 1.10.2020.

[22] Se Simler, P., JurisClasseur Civil Code, fasc 65: Cautionnement – Extinction par voie principale – Causes de droit commun, 15.12.2019.

[23] Unionslagstiftaren har under en tid haft för avsikt att reglera medlemsstaternas samlade avtalsrätt, inbegripet borgensrätten, som led inom en gemensam referensram, men denna plan blev aldrig realiserad och det sektorsspecifika synsättet har bibehållits. Se Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet och rådet – En mer samordnad Europeisk avtalsrätt – en handlingsplan (EUT C 63, 2003, s. 1).

68. Det bör påpekas att en fullständig harmonisering inte behöver innebära att den är uttömmande. När det gäller det direktiv som bland annat rör näringsidkares ansvar gentemot konsumenter har domstolen slagit fast att ett direktiv *i de frågor som regleras i direktivet* kan leda till en ”fullständig harmonisering” av medlemsstaternas lagar och andra författningar, dock utan att det syftar till att uppnå en ”uttömmande” harmonisering på ansvarsområdet, som omfattas av direktivet, utanför nämnda frågor. [24]

69. Uttrycket ”fullständig harmonisering” avser det handlingsutrymme som medlemsstaterna har getts och således hur stort utrymme för skönsmässig bedömning de förfogar över för att införliva bestämmelserna i direktiv 2007/64 med sin nationella rätt, medan uttrycket ”uttömmande harmonisering” avser direktivets materiella tillämpningsområde (*ratione materiae*). [25]

70. Med andra ord kan harmoniseringen vara fullständig i den meningen att medlemsstaterna, såsom jag har understrukit i svaret på den första frågan, inte har något handlingsutrymme vid införlivandet av vissa bestämmelser i direktiv 2007/64, i förevarande fall bestämmelserna i artiklarna 58–60 i direktivet. De får inte införa andra bestämmelser än dem som framgår i dessa artiklar. Harmoniseringen är däremot *inte uttömmande*, eftersom den är begränsad till de områden som specifikt omfattas av detta direktiv och medlemsstaterna är fria att lagstifta utanför dessa områden, förutsatt att de inte inverkar menligt på direktivets ändamålsenliga verkan.

71. Med denna bakgrund vill jag därför nu undersöka det område som omfattas av direktiv 2007/64 avseende civilrättsligt ansvar.

72. Enligt min mening avser det ansvarssystem som omfattas av direktiv 2007/64 förhållandet mellan betaltjänstanvändaren och dess betaltjänstleverantör. Det har inte till syfte att styra förhållandet mellan tjänsteleverantören och tredje man, såsom borgensmannen.

73. Detta framgår för det första av artiklarna 58–60 i direktivet, i vilka endast betaltjänstanvändaren och betalaren, å ena sidan, och betaltjänstleverantören, å andra sidan, nämns. Borgensmannen är emellertid varken en betaltjänstanvändare eller en betalare.

74. En betaltjänstanvändare är nämligen, enligt definitionen i artikel 4 led 10 i direktiv 2007/64, ”en fysisk eller juridisk person som utnyttjar en betaltjänst i egenskap av antingen betalare eller betalningsmottagare eller i båda dessa egenskaper”.

75. I enlighet med artikel 4 led 7 i direktivet definieras betalare som en betalkontoinnehavare som godkänner en betalningsorder eller, om det inte finns något betalkonto, en fysisk eller juridisk person som lämnar en betalningsorder. [26]

76. En borgensman, såsom LR, befinner sig inte i någon av dessa funktioner och kan följaktligen inte anses vara en betalare i den mening som avses i artikel 4 led 10. Borgensmannen är inte heller betalningsmottagare eller betaltjänstleverantör.

[24] Se dom av den 4 juni 2009, Moteurs Leroy Somer (C-285/08, EU:C:2009:351, punkt 25).

[25] Jag delar i detta avseende den förklaring av detta uttryck som generaladvokaten Spzunar gav i målet Kamenova (C-105/17, EU:C:2018:378, fotnot 15 i punkt 33).

[26] EU-domstolen har i sin din av den 11 april 2019, Mediterranean Shipping Company (Portugal) – Agentes de Navegação (C-295/18, EU:C:2019:320, punkterna 53 och 54), slagit fast att innehavaren av ett betalkonto från vilket autogireringar har genomförts utan dennes medgivande också inbegrips i begreppet ”betaltjänstanvändare” i artikel 58 i direktiv 2007/64.

77. Av detta följer att borgensmannen – såsom jag har angett i punkt 65 i detta förslag till avgörande – är tredje man i förhållande till betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören, som avses i direktiv 2007/64, och att den inte ingår i den personkrets som omfattas av direktivets tillämpningsområde.

78. Denna tolkning stöds av skälen till direktiv 2007/64. Det framhålls i skäl 5 att direktivet fastställer rättigheter och skyldigheter för betaltjänstanvändare och -leverantörer. Det anges i skäl 6 att det inte ansetts lämpligt att föreskriva en heltäckande rättslig ram.

79. Det preciseras slutligen i skäl 47 i direktiv 2007/64 att direktivet endast bör gälla skyldigheter och ansvar enligt avtalet mellan betaltjänstanvändaren och dennes betaltjänstleverantör. Denna precisering återges i artikel 1.2 i direktivet, som rör direktivets syfte, enligt vilken det i direktivet fastställs betaltjänstanvändarnas och betaltjänstleverantörernas respektive rättigheter och skyldigheter

80. Det följer av bestämmelserna i direktiv 2007/64, jämförda med skälen i direktivet, att direktivet inte reglerar förhållandet mellan betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändarens borgensman.

81. Jag anser således, i likhet med kommissionen, att förhållandet mellan betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändarens borgensman inte omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 2007/64.

82. Det ansvarssystem som införts genom direktivet pekar även i denna riktning.

83. Detta system bygger på en rad rättigheter och skyldigheter som enbart berör betaltjänstanvändaren och dess betaltjänstleverantör och där leverantörens information till användaren spelar en viktig roll.

84. Denna information nämns nämligen i anslutning till själva syftet med direktiv 2007/64,[27] och avhandlas specifikt i direktivets avdelning III. Denna information är av avgörande betydelse, eftersom det är den som gör det möjligt för betaltjänstanvändaren att få kännedom om förekomsten av en icke auktoriserad transaktion, att underrätta betaltjänstleverantören om denna transaktion inom den frist som anges i artikel 58 i nämnda direktiv och att, i förekommande fall, hålla betaltjänstleverantören ansvarig. Det bör framhållas att i enlighet med artikel 58 ska underrättelse om den icke auktoriserade transaktionen ha lämnats inom 13 månader efter debiteringsdagen, *”utom* […] om betaltjänstleverantören varken har lämnat information om betalningstransaktionen eller gjort informationen tillgänglig i enlighet med avdelning III”.[28]

85. Fristen på 13 månader är således endast tillämplig om information faktiskt har lämnats till betaltjänstanvändaren. Jag noterar att underrättelseskyldigheten med en frist på 13 månader från den icke auktoriserade transaktionens debiteringsdag innebär att betaltjänstanvändaren behöver kontrollera sina konton minst en gång per år.

[27] Se artikel 1.2 i direktiv 2007/64 som berör bestämmelser om tydlig information om betaltjänster.

[28] Min kursivering.

86. Det finns således en balans mellan, för det första, betaltjänstleverantörens informationsskyldighet, för det andra, den omsorgsplikt som åligger betaltjänstanvändaren förenat med en underrättelseskyldighet inom en bestämd tidsfrist, och, för det tredje, leverantörens strikta ansvar, där användaren inte behöver visa att det begåtts något fel eller någon försummelse.

87. Den fördel som betaltjänstanvändaren ges genom möjligheten att omedelbart få tillbaka de belopp som betalats ut på grund av den icke auktoriserade transaktionen, så länge vederbörande har iakttagit underrättelsefristen som föreskrivs i artikel 58 i direktiv 2007/64, motsvarar i övrigt den rättssäkerhet som betaltjänstleverantören har, i och med att betaltjänstanvändaren därefter inte längre kan åberopa icke auktoriserade betaltjänster efter utgången av denna frist.

88. Denna avvägning berör emellertid inte tredje man, såsom borgensmannen. Eftersom borgensmannen, enligt direktiv 2007/64, inte förfogar över den information som lämnats till betaltjänstanvändaren och till vilken fristen på 13 månader enligt artikel 58 i direktivet är knuten, kan denna frist inte åberopas mot borgensmannen.

89. Eftersom direktivet inte innehåller någon uttrycklig bestämmelse som syftar till att utvidga det ansvarssystem som föreskrivs mellan betaltjänstanvändaren och leverantören av dessa tjänster till att även omfatta tredje man, såsom borgensmannen, anser jag att det är omotiverat att låta borgensmannen omfattas av detta system.

90. Den franska och den tjeckiska regeringens argument, om att det skulle innebära att kraven i direktiv 2007/64 kringgås och att direktivets ändamålsenliga verkan undergrävs om möjligheten för borgensmannen att bestrida skuldbeloppet efter utgången av fristen på 13 månader, har inte på något sätt styrkts och kan enligt min mening inte godtas.

91. Detta beror på att borgensförbindelsen och avtalet om betaltjänster är av helt olika slag.

92. Som jag har påpekat i punkt 65 i detta förslag till avgörande, syftar borgen till att *säkra* en gäldenärs skuld till sin borgenär. Borgensförbindelsen ger således kreditinstitutet möjlighet att erhålla återbetalning av den skuld som ska betalas av gäldenären. Det rör sig emellertid om ett annat avtalsförhållande än det som binder betaltjänstanvändaren till dennes tjänsteleverantör och som endast rör kreditinstitutet i egenskap av borgenär och gäldenärens borgensman.

93. Även om betaltjänstleverantören, vid utgången av den frist på 13 månader som avses i artikel 58 i direktiv 2007/64, inte längre är skyldig att ersätta användaren av dessa tjänster för icke auktoriserade betalningstransaktioner och att betaltjänstanvändaren inte längre kan ifrågasätta de utförda transaktionerna befriar det inte betaltjänstleverantören från sin omsorgsplikt vid utförandet av dessa transaktioner.

94. Betaltjänstleverantören är nämligen skyldig att utföra betalningstransaktionerna på ett korrekt sätt. Om tjänsteleverantören gör sig skyldig till försummelse genom att inte kontrollera att betaltjänstanvändaren verkligen har auktoriserat transaktionerna och om dennes oaktsamhet åsamkar en tredje man, såsom borgensmannen, skada, finns det inget som hindrar att leverantören kan ådra sig ersättningsansvar gentemot denna tredje man om den nationella rätten tillåter det. Det bör framhållas att borgensmannen varken omfattas av direktiv 2007/64 eller av något annat direktiv och därför fortsatt är underställd reglerna i nationell rätt, där det kan framgå att borgensmannen är ålagd särskilda förpliktelser som skiljer sig från dem som gäller för förhållandet mellan huvudgäldenären och borgenären och som inte berör detta

förhållande.[29] Dessa regler kan bland annat göra det möjligt för borgensmannen att sänka beloppet på den skuld som den ursprungligen har gått i borgen för. Borgensmannen kan beroende på dessa regler begära skadestånd och, i förekommande fall, få avräkning för den skuld som denne tecknat borgen för genom detta skadestånd.

95. Den omständigheten att borgensmannen kan åberopa nationell rätt för att begränsa sina förpliktelser gentemot borgenären påverkar inte på något sätt avtalsförhållandet mellan kreditinstitutet, som är betaltjänstleverantör, och gäldenären, som använder dessa tjänster. Denna möjlighet påverkar bland annat inte storleken på tjänstanvändarens skuld till tjänsteleverantören, vilken kan omfatta belopp som hänför sig till icke auktoriserade transaktioner som användaren inte har informerat om inom den 13 månaders frist i artikel 58 i direktiv 2007/64.

96. Det ska återigen erinras om att borgensmannen är en *ytterligare* säkerhet för kreditinstitutet, som ska säkra att huvudskulden blir betald. Om borgensmannen vinner framgång och genom kvittning lyckas sänka beloppet för sin skuld till kreditinstitutet, eller till och med befrias från sin skyldighet gentemot kreditinstitutet, påverkar detta inte kreditinstitutets fordran gentemot huvudgäldenären och undergräver följaktligen inte den ändamålsenliga verkan av direktiv 2007/64.

97. Såsom kommissionen har påpekat ansåg lagstiftaren inte att det var rätt att utvidga det ansvarssystem som föreskrivs i direktiv 2007/64 till tredje man, eftersom den ordning som är tillämplig på förhållandet mellan betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren borde räcka för att reglera huvuddelen av de krav som följer av betalningstransaktionerna och för att minska riskerna och följderna av icke auktoriserade och felaktigt utförda transaktioner.[30]

98. Jag anser följaktligen att den omständigheten, att borgensmannen kräver borgenären på ansvar, om detta är tillåtet enligt nationell rätt, är ett exempel på ett annat rättsmedel, som kan utnyttjas i enlighet med nationell rätt, i den mening som avses i skäl 47 i direktiv 2007/64, och som inte undergräver direktivets ändamålsenliga verkan.

V. Förslag till avgörande

99. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen besvarar frågorna från Cour de cassation (Högsta domstolen, Frankrike) på följande sätt:

1) Artiklarna 58–60 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 97/7/EG, 2002/65/EG, 2005/60/EG och 2006/48/EG samt upphävande av direktiv 97/5/EG ska tolkas så, att de för icke auktoriserade betalningstransaktioner inför ett sansvarssystem för betaltjänstleverantören gentemot användaren av dessa tjänster, som utesluter alla andra ansvarssystem som grundar sig på att denna leverantör inte uppfyller sina skyldigheter till följd av dessa transaktioner, vilket innebär att en betaltjänstanvändare som inte har uppfyllt sin underrättelseskyldighet inom 13 månader från den icke auktoriserade debiteringen inte längre kan kräva ansvar från betaltjänstleverantören.

[29] Se punkt 66 i detta förslag till avgörande.

[30] Se skäl 31 i direktiv 2007/64.

2) Artiklarna 58–60 i direktiv 2007/64 utgör inte hinder för att en annan person än betaltjänstanvändaren, såsom dennes borgensman, gör gällande betaltjänstleverantörens civilrättsliga ansvar för en icke auktoriserad betalningstransaktion, även om betaltjänstanvändaren inte har underrättat betaltjänstleverantören om detta inom fristen på 13 månader från den icke auktoriserade debiteringen.